

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 52783-10-14

ניתנה ביום 08 דצמבר 2014

המבקשת

אוולין סטיל

-

המשיב

המוסד לביטוח לאומי

החלטה

סגנית הנשיא ורדה וירט-ליבנה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי בתל אביב (בי"ל 41244-02-14; השופטת אסנת רובוביץ-ברכש), בו נדחה ערעורה של המבקשת על החלטת הוועדה הרפואית לעררים (נפגעי עבודה) מיום 25.12.13 (להלן גם - הוועדה).

הרקע לבקשת רשות הערעור

2. ביום 20.1.08 נפגעה המבקשת בתאונה שהוכרה על ידי המשיב (להלן - המוסד) כתאונה בעבודה בברך רגל שמאל (להלן - התאונה הראשונה). למבקשת נקבעה דרגת נכות צמיתה בגין התאונה הראשונה בשיעור 10% בשל פגיעה בברך שמאל, לפי סעיף ליקוי 48 (ז)(1).
3. ביום 1.6.10 נפגעה המבקשת בתאונת נוספת אשר הוכרה כתאונה בעבודה. (להלן - התאונה השנייה).
4. בגין התאונה השנייה, ועדה רפואית מדרג ראשון קבעה למבקשת נכות צמיתה בשיעור 10% בשל הפגיעה בברך שמאל, אך גם קבעה כי יש לנכות 10% מהנכות בגין מצב קודם (קרי בגין הנכות שנקבעה למבקשת בברך שמאל בתאונה הראשונה). על החלטה זו הגישה המבקשת ערר לוועדה הרפואית לעררים.
5. ביום 12.6.12 קיבלה הוועדה הרפואית לעררים את הערר, וקבעה שנכותה של המבקשת בעקבות התאונה השנייה עומדת על 10% לפי סעיף ליקוי 35 (ב)(1).

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 52783-10-14

הוועדה לא ניכתה מצב קודם כיוון שלא הומצאו לה תיקים קודמים המתייחסים לאחוזי הנכות שנקבעו למבקשת בעבר.

6. המוסד הגיש ערעור על החלטה זו לבית הדין האזורי, מהנימוק כי היה על הוועדה לנכות למבקשת אחוזי נכות בגין מצב קודם שהיה לה כתוצאה מהתאונה הראשונה.

7. בית הדין האזורי (בל 49546-07-12; השופטת רות צדיק), קבע כי:

"התיק יוחזר לוועדה הרפואית לעררים אשר תבחן את החומר הרפואי בנוגע למצבה הרפואי הקודם של המשיבה. הוועדה תשקול האם קיים מקום לנכות מאחוזי הנכות בגין מצב קודם.

יובהר כי על פי ההלכה הפסוקה, רק אם אובחנו ממצאים מוכחים קודמים לתאונת העבודה, התואמים סעיף מסעיפי הליקוי תהא הוועדה רשאית לנכות מאחוזי הנכות בגין מצב קודם (ראו: דב"ע נז/01-33 יעקבי - המל"ל עבודה ארצי לא(1), 26, דב"ע נז/01-6 קנסטיני - המל"ל עבודה ארצי לא(1), 44, 45). הוועדה תנמק ותפרט החלטתה."

8. הוועדה התכנסה ביום 5.3.13, וקבעה כי יש לנכות 10% בגין מצב קודם (התאונה הראשונה). הוועדה נימקה את החלטתה כך:

"הוועדה עיינה בפס"ד 25.11.12. בבדיקתה בתאריך 12.6.12 לא מצאה הוועדה כל עדות לסימנים מובהקים של פגיעה מנסקאלית – מבחן מקמרי היה שלילי, הרגישות היתה באזור MFC טווח תנועות היישור היה מלא ולא היתה כל פגיעה בנעילה של הברך שיכולה להיות סימן מובהק לנזק מיניסקאלי. מסקנותיה של ועדה מדרג ראשון בבדיקה אותה ברך 22.5.2011 מתאונה קודמת מ-2008 אבחנה זו מבוססת על רגישות בסדק מרפקי סימן מקמרי חיובי ממצאים שהועדה נוכחית לא מצאה בבדיקתה. לפיכך לדעת הוועדה מאחר ונראה לוועדה שלא היתה פגיעה מיניסקאלית חד משמעית על אף שוועדה מ-2011 נתנה סעיף ליקוי 48 (2) הוועדה בדעה שמצבה בעת בבדיקתה ב-2012 העלתה סימנים דומים למתיחה של

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 52783-10-14

MCL ללא אי יציבות סימנים הדומים במיקומם גם לנזק מיניסקאלי. לפיכך לדעת הועדה זה ענין של סמנטיקה משפטית אם מדובר 10% עפי 48 (ב) ז' I או 35 (1) ב. לפיכך גם הועדה בדעה שיש לנכות 10% בגין מצב קודם בגין תאונה ב 2008 לפי 48 (2) ז' I. יש לציין שמאחר התאונה ב 2008 על אף אבחנה קלינית של נזק מנסקאלי אין לכך כל תימוכין בבדיקה ארטרוסקופיה אבחנתית"

9. על החלטה זו של הוועדה הגישה המבקשת ערעור לבית הדין האזורי, ובית הדין האזורי (ב"ל 40140-03-14; השופטת שרון אלקיים, להלן – **פסק הדין הראשון**). קבע כי עניינה של המבקשת יוחזר לוועדה על מנת שתבחן את החומר הרפואי, תבהיר מה נכותה של המבקשת, ותשקול האם יש מקום לנכות אחוזי נכות בגין מצב קודם, וככל שיש לנכות תצביע על ממצאים מוכחים.

10. מכוחו של פסק הדין, התכנסה הוועדה, מושא הבקשה שלפניי, ביום 25.12.13, וקבעה בזה הלשון:

"הוועדה עיינה בפסק הדין מיום 23.9.13 ועיינה בתיקי נכות עבודה, בחבלות קודמות בברך זו מתאריכים 2.3.08, 7.9.08. בשנת 2008 נקבעה נכות של 10% בברך זו על פי אבחנה של נזק לסהרון הפנימי (סעיף 48(2)ז') בדיקת ארטרוסקופיה שבוצעה לא הועלתה כל עדות לנזק בסהרון הפנימי. מאחר ונכות ניתנת בגין תפקוד של ברך ולא משנה האם מדובר בהפרעה תפקודית הנובעת מקרע במיניסקוס, שבר בפלטי, נזק לסחוס המפרקי. הנכות היא באותו הגובה. לציין, שקיים קושי באבחנה מבדלת שבין נזק לסהרון לנזק לרצועה MCL/נזק חלקי לרצועה מצולבת. הוועדה צפתה בבדיקת מיפוי עצמות שבה קיימת קליטה בלשכה הפנימית של הברך. לא ניתן לאבחן מבדיקה כזו האם מדובר בנזק לרצועה או בנזק לסהרון שלו בנזק לסחוס המפרקי.

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 52783-10-14

לפיכך לדעת הוועדה הפגיעה בברך בשנת 2008 הייתה כזו שהתאימה ל- 10% ולא על פי אבחנה של נזק מסוים למבנים התוך פירקיים. בבדיקת הוועדה התרשמה הוועדה שאכן קיים נזק בשיעור 10% בברך זו כתוצאה ממתחת רצועה – MCL שמאפייניה שונים אך במעט ממאפיינים מובהקים של נזק למיניסקוס. לפיכך הוועדה סבורה שנכותה הכוללת התפקודית בברך זו היא 10% ומאחר שאותה נכות כבר נקבעה בברך זו בשנת 2008 מצאה לנכון לנכות את אותם אחוזי נכות מנכותה הכוללת הנדונה".

מכאן הערעור לבית הדין האזורי.

11. המבקשת טענה בערעור, כי שגתה הוועדה בכך שניכתה לה נכות בגין מצב קודם, שכן הנכות שנקבעה בשנת 2008 לפי סעיף ליקוי 48 (2)(ז1), נקבעה בגין קרע במיניסקוס, לעומת זאת, הנכות שנקבעה בגין התאונה השנייה, היא בגין נזק לרצועת ה-MCL הגורם לאי יציבות של הברך. משמדובר בנכויות שונות, שנקבעו בגינן סעיפי ליקוי שונים, לא היה מקום לנכות נכות קודמת.
12. המוסד טען מנגד, כי הוועדה מילאה כראוי אחר הוראותיו של פסק הדין, ונימקה כראוי מדוע יש לנכות מצב קודם, בהסבירה כי הנכות התפקודית שנקבעה למבקשת בגין שתי התאונות, דומה. המוסד הוסיף, כי ניתן לנכות מצב קודם לא רק כאשר מדובר בממצאים זהים, ודי בקיומו של קשר בין הפגיעה הקודמת למצב הרפואי העדכני, על מנת לבצע את הניכוי. כמו כן, בשנת 2008 הוועדה קבעה כי המבקשת סובלת מרגישות עזה במפרק וממגבלה בתנועות ולא מפגיעה במיניסקוס, הגם שזהו סעיף הליקוי שנבחר לבסוף על ידה.
13. בית הדין האזורי, בפסק דינו, קבע כי הוועדה מילאה אחר הוראותיו של פסק הדין הראשון, אשר החזיר אליה את הדיון, ולפיכך אין מקום להתערבותו של בית הדין בהחלטתה. בית הדין האזורי ציין, כי בשים לב לקביעת הוועדה לפיה מדובר בנכויות תפקודיות דומות, באותו המיקום בברך, ברורה החלטת הוועדה, מדוע בחרה לנכות מסעיף הליקוי שנקבע בגין השפעה על כושר הפעולה הכללי ומגבלה בתנועות, נכות שנקבעה בעבר בגין רגישות בברכיים

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 52783-10-14

ומגבלה מסוימת בתנועות. בית הדין האזורי הדגיש, כי לא חלה על הוועדה החובה לנכות מצב קודם רק מקום בו מדובר בסעיפי ליקוי זהים, ודי בכך שהמדובר בנכות תפקודית דומה.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

14. בבקשת רשות הערעור חוזרת למעשה המבקשת על טענותיה בפני בית הדין האזורי, ומוסיפה כי בפסק הדין הראשון מכוחו התכנסה הוועדה, נקבע כי מדובר בשתי פגיעות שונות אשר לא מאפשרות ניכוי מצב קודם, אך הוועדה לא פעלה כמצוות בית הדין ובמקום להצביע על ממצאים מוכחים ניסתה לבצע התאמה בין הליקויים על מנת להצדיק את החלטתה בדבר ניכוי מצב קודם. כמו כן שגה בית הדין האזורי בכך שקיבל את נימוקה של הוועדה, לפיה הנכות בשנת 2008 הוענקה בגין מגבלה תפקודית ולא בגין סעיף ליקוי המוגדר בתקנות – נזק במיניסקוס. עוד נטען, כי שגה בית הדין האזורי בקביעתו כי די בכך שמדובר בנכות תפקודית דומה כדי לבצע ניכוי מצב קודם, וכי המצבים בהם ניתן לבצע ניכוי הם רק אלו בהם ישנו ליקוי זהה.

אשר להכרעתי

15. לאחר שעיינתי בפסק הדין מושא הבקשה, בפרוטוקול הוועדה, בנימוקי הבקשה ובכלל חומר התיק, הגעתי לכלל מסקנה כי לא נפלה טעות בפסק דינו של בית הדין האזורי המצדיקה מתן רשות ערעור. לא שוכנעתי מטענות ב"כ המבקשת כי קיים טעם להתערבות ערכאת הערעור בפסק דינו של בית הדין האזורי ובנימוקים שהובילו אותו להחלטתו.

16. הלכה פסוקה היא כי משהוחזר על ידי בית הדין עניינו של מבוטח לוועדה לעררים עם הוראות, על הוועדה להתייחס אך ורק לאמור בהחלטת בית הדין, ואל לה לוועדה להתייחס לנושאים שלא פורטו באותה החלטה (דב"ע נא-29/01 מנחם פרנקל – המוסד לביטוח לאומי, פד"ע כד 160, 162).

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 52783-10-14

17. בענייננו הוחזר עניינה של המבקשת לוועדה על מנת שתבחן את החומר הרפואי, תבהיר מה נכותה של המבקשת, ותשקול האם יש מקום לנכות אחוזי נכות בגין מצב קודם. הוועדה אכן דנה באריכות ובפירוט בכל הנושאים בהם נדרשה לדון, ובכך פעלה על פי הוראות פסק הדין מכוחו התכנסה. הוועדה נימקה מדוע היא סבורה כי יש מקום לניכוי מצב קודם, וקביעתה של הוועדה מהו סעיף הליקוי בגינו יש לנכות מצב קודם זוהי קביעה רפואית, שאין בית הדין מתערב בה.

18. בית הדין האזורי הסביר ונימק באריכות מדוע לא נפלה טעות משפטית בהחלטת הוועדה, ולא מצאתי מקום להתערב בקביעות אלו. בהקשר לכך אציין, כי הוועדה אכן רשאת לנכות בגין מצב קודם, גם כאשר אין מדובר בסעיף ליקוי זהה, כל עוד מדובר באותה נכות תפקודית. כך למשל, במקרים רבים הוועדה מנכה מצב קודם גם ללא שנקבע במפורש סעיף ליקוי קודם, כל עוד ישנם נתונים מוכחים אשר הוועדה יכולה הייתה לקבוע בגינם נכות, ולפיכך ניתן לנכות בגין מצב קודם אף במקרים בהם נקבעה בעבר אותה נכות תפקודית, גם אם זו נקבעה בגין סעיף ליקוי אחר.

19. בנסיבות המקרה הנוכחי, שבו נקבעה דרגת נכות בהתאם לסעיף 35 (1) ב, המעניק דרגת נכות בגין השפעה קלה על כושר הפעולה הכללי או התנועות, ומשמדובר בנכויות תפקודיות דומות, באותו מיקום בדרך, ברורה איפוא החלטת הוועדה, לנכות מסעיף ליקוי זה נכות שנקבעה בעבר בגין רגישות בברכיים ומגבלה מסוימת בתנועות, אף אם סעיף הליקוי שנקבעה בגין כך הוא שונה.

20. אשר על כן, לאור האמור לעיל, אין מנוס מלדחות את הבקשה.

21. **סיכום של דבר** – בקשת רשות הערעור נדחית, ללא צו להוצאות.

ניתנה היום, ט"ז כסלו תשע"ה (08 דצמבר 2014) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

ורדה וירט ליבנה, סגנית נשיא

ורדה וירט ליבנה, סגנית נשיא

בית הדין הארצי לעבודה

בר"ע 52783-10-14